

6

Přepadne mě jeden z nejdivnějších pocitů, jako by se mělo stát něco, co se mi nebude ani trochu líbit.

„Ale... ty jsi Tim?“ řeknu zmateně.

Zasměje se. „Když jsem se díval naposled, tak jo.“

„Ale nejsi ten Tim, který k nám přišel v sobotu domů.“ Otočím se k Marii. „No, tak tím se to vysvětluje, byl to jiný Tim.“

„Myslela jsem si, že by se nevyplížil, aniž by mi něco řekl.“

„Vyplížil kam?“ zeptá se Tim.

„K Alice a Leovi v sobotu.“

„To jsem se teda nevyplížil.“

„Já vím, že ne. Ale byl tam nějaký jiný Tim a Alice předpokládala, žeš to byl ty.“

Zadívám se na tohohle Tima. Není zdaleka tak vysoký ani tak štíhlý a ani tak tmavovlasý jako muž, kterého jsem viděla. Ani tak hezký. A má na sobě pruhované ragbyové triko, které si na tom druhém Timovi neumím představit.

„Bydlí v Kruhu ještě nějaký jiný Tim?“ zeptám se. „S manželkou jménem Maria?“

„O žádném nevím,“ odpoví Maria. „Jedině, že by se sem někdo přistěhoval během léta. Teda, představte si, že by tu žili naši jmenovci!“

„Spíš byste ji asi znali jako Mary než Mariu. Možná tu bydlí Tim a Mary?“

Tim zavrtí hlavou. „Určitě se ti představil jako Tim?“

„Jo,“ zasměju se, abych zakryla neklid, protože jsem si právě uvědomila, že ten muž nikdy vlastně neřekl, že se jmenuje Tim. Řekla jsem, „ty budeš Tim“ a pustila ho dovnitř, aniž bych čekala, jestli to potvrdí. A to, jak vykládal, že říká své ženě Mary, a ne Maria? Jen nerozuměl, co jsem říkala, a snažil se zamaskovat chybu, které se dopustil?

„Kolik mu tak bylo?“ zeptala se Maria.

„Těžko říct... možná lehce přes čtyřicet?“

Popíšu jim toho druhého Tima, jak nejlíp umím, ale nepadá je nikdo, kdo by tomu odpovídal.

Z domu se ozve nějaká rána. „Asi bychom se měli vrátit za kluky,“ podotkne Tim spěšně.

„Bude to něčí bratr, nebo to byl někdo, kdo zrovna šel okolo a za někým vklouzl bránou dovnitř,“ řekne Maria. „Od té doby, co se Will objevil v tom televizním seriálu, už se párkrát stalo, že se sem dostali jeho fanoušci.“

„Ten muž jako fanoušek zrovna nevypadal.“

Dojde mi, že ji nudím, a tak přestanu mluvit o muži, který se vetřel na náš večírek. Nemůžu na něj ale přestat myslet, a tak během těch padesáti metrů, než přejdu okolo čísla 8 a 7 domů, zavolám Leovi.

„Mluvil jsi v sobotu večer s někým jménem Tim?“ řeknu, když se ho zeptám, jaký měl den.

„Asi ne.“

„Můžeš se zkusit rozpomenout, jestli ano nebo ne? Je to důležité.“

Leo se odmlčí. „Tima si nepamatuju. Proč?“